

TANECNIAKTUALITY.CZ

1. Natalia Adamska, Francesco Fasano: "Občas je nejlepší nechat věci plynout"

21.01.2023 tanecniaktuality.cz - Tereza Cigánková

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** NDM (5); divadla (2); moravskoslezského (2); Národního (2); divadle; moravskoslezském; Národním; OstravaTanečníci baletu **Národního divadla moravskoslezského** Natalia Adamska a Francesco Fasano zažívají velmi úspěšné období.

Za své výkony v baletu Carmen Jiřího Pokorného, která měla premiéru loni na jaře, obdrželi nominace na cenu Thálie, Natalia tu svou nakonec proměnila v cennou sošku. Jak vnímají s odstupem tento důležitý moment ve své kariéře a jakým směrem se pro ně ubírá právě probíhající sezóna, se dozvíte na následujících řádcích.

Odborná porota cen Thálie ocenila vaše mimořádné ztvárnění hlavních rolí Carmen a Dona Josého v inscenaci, kterou Jiří Pokorný vytvořil exkluzivně pro ostravský soubor. Objevilo se během nastudování něco, s čím jste bojovali?

N. Adamska: Choreografie a celý proces zkoušení pro mě byly velkou výzvou. Musela jsem myslet na spoustu věcí zároveň – tanec, kvalitu pohybu, techniku. Také na to, jak ztvárnit Carmen a interagovat s ostatními tanečníky, protože na jevišti jsme tým, spolu vytváříme atmosféru. Trochu jsem bojovala, jak využívat zem a gravitaci v nízkých pozicích, kde je potřeba velká síla v nohou. Je to náročné, hlavně pokud se střídají různé styly tance na repertoáru. Navíc chvíli trvalo, než jsme porozuměli kontextu Carmen a tomu, co po nás Jirka Pokorný chce. Hodně jsme s ním mluvili a promýšleli různé nápady, hledali cesty. Například duet Carmen a Josého, který je velmi delikátní, jsme pilovali v podstatě až do premiéry.

F. Fasano: Na začátku pro mě bylo těžké pochopit, co choreograf očekává, dostat se do jeho stylu po technické i výrazové stránce. Během zkoušek se to ale zlepšovalo a zjišťoval jsem, že je to najednou mnohem jednodušší. A pak už jsme pracovali jako skupina s ostatními tanečníky a zkoušky probíhaly skvěle. S kolegy ze souboru se pořád podporujeme, ale v tomto případě to bylo velmi výjimečné.

Zhostit se taneční role neznamena jen naučit se choreografii. Co dalšího to pro vás obvykle obnáší a jak konkrétně jste se připravovali na své úlohy v Carmen

N. A.: Každá role je jiná a od toho se odvíjí i příprava. Samozřejmě záleží, jestli tančím na špičkách nebo ne, zda jde o klasický nebo současný tanec. Co se fyzické přípravy týče, tak u Carmen se snažím hodně uvolňovat klouby, cítit chodidly podlahu, sílu v nohách a uzemnit pohyb. Jinak se ráda chodím dívat, jak choreografii tančí další obsazení. Pozorovat jiné tanečníky je pro mě občas přínosnější než pořád dokola zkoušet. Vidím dobře celou scénu a kde kdo stojí. Když sama tančím, musím se spoléhat na to, že kolegové jsou na svém místě.

Vím, že když se připravuji na roli, nikdy to nebude dokonalé, že je třeba se každý den zlepšovat a práce nikdy nekončí. Ale stejně je nejlepší moment, kdy na všechno zapomenete, vše necháváte plynout a vcítíte se do postavy.

F. F.: Na začátku trochu bojuji s každou rolí, bývá to dřina, hlavně pokud se jedná o náročnou věc. Takže se hodně ptám choreografů, přináším i vlastní nápady a snažím se získat co nejvíc informací. Ujasňuji si, jak chci postavu uchopit a jaká chci, aby byla. A to až do chvíle, než je mi řečeno, že je to v pořádku. Konkrétně v Carmen mi s projevením emocí hodně pomáhá hudba, která je tak krásná, že tančit na ni je samo o sobě úžasný zážitek. Myslím, že pocit je v tomto baletu důležitější než samotný tanec. Když udělám všechno perfektně, ale necítím, co bych měl, není to pro mě dobré představení. Jak říká Natalia, občas je dobré věci prostě nechat plynout.

Diváky i kritiku zaujala vaše souhra na jevišti. Co podle vás dělá dobrého tanečního partnera?

N. A.: To je těžké říct, protože každý partner je úplně jiný. S Francescem to máme jednoduché, sedli jsme si, nemuseli jsme moc přemýšlet a samo to vyplynulo. V Carmen jsme navíc tvořili spolu s Jirkou, například hlavní duet. Zkoušeli jsme, navrhovali různé varianty, které bychom mohli udělat, a cítili jsme se moc dobře. Ale obecně – pokud dva lidé opravdu chtějí tančit spolu, ne jako dvě oddělené jednotky, musí přemýšlet dopředu, naslouchat si, navzájem se přizpůsobit a hýbat se organicky, jenom tak můžou dohromady vypadat dobře.

F. F.: Důležité je nestydět se tomu druhému věřit, dát ze sebe všechno. Být opravdový a umět se na partnera naladit.

Kdybyste měli jmenovat jednu zkušenost, kterou si ze spolupráce s Jiřím Pokorným a z práce na Carmen odnášíte, jaká by to byla?

N. A.: . Po Carmen jsem si uvědomila, jak je důležité zůstat sama sebou a věřit si. Někteří tanečníci přehrávají a přehánějí a to nefunguje. Jsem především člověk a až potom tanečnice. A svoji osobitost chci přenést i na jeviště.

F. F.: Hodně jsem během Carmen umělecky vyrostl. Cítím se jinak, mnohem lépe a Jiří Pokorný je pro mě velkou inspirací. Je neuvěřitelný. Vždycky nám něco předvedl a my jsme si řekli, že to nedáme, ale pak nám ukázal, že na to máme a zvládneme to. Jsem za to moc vděčný. Byl to jeden z vrcholů mé dosavadní kariéry.

Myslíte si, že ocenění, jako například Thálie, může kariéru umělce zásadně ovlivnit?

N. A.: Rozhodně ano, ale záleží na každém, jak zareaguje. Někdo si může říct – ok, všechno jsem už udělal a teď můžu odpočívat. Jiní si zase řeknou – jsem vděčný a chci pokračovat a zlepšovat se. Takže něco se změní určitě, buď k lepšímu, nebo horšímu. Myslím, že je dobré být na ocenění pyšný, ale ne arogantní. Protože cena je jen začátek. Naštěstí kolem sebe nevidím žárlivost nebo změněné chování, jsme všichni pořád kamarádi, dokonce za mnou kolegové přijeli na slavnostní předávání do Prahy a podpořili mě. Ta cena je vlastně pro všechny kolegy v souboru. Bez nich bychom ani nebyli nominováni.

F. F.: Souhlasím s Natalií, může to být začátek nebo konec, ale ocenění je samozřejmě velmi naplňující. Kolem nás se nic zásadně nezměnilo.

Jakým umělcem se snažíte být? Máte nějaké cíle, vize nebo zásady, kterých se držíte?

N. A.: Pro mě je nejdůležitější rovnováha. Být v rovnováze znamená všechno, ale občas není lehké ji najít.

F. F.: Snažím se být pozitivní, komunikovat s lidmi, rozesmát je. A chci, aby to tak bylo po zbytek mojí kariéry. Rád lidi povzbuzuji, a i když mám špatný den, umím se z toho dostat. V naší práci je důležité být pozitivní, protože profese, kterou děláme, je sama o sobě těžká a někdy nám dobře není. A pokud mají všichni špatnou náladu, je ještě těžší. Takže zůstaňme pozitivní a bude to trochu lehčí. Takhle teď přemýšlím.

Co děláte, když netančíte? Čím dokážete vybalancovat náročný trénink?

N. A.: Ráda poslouchám hudbu, různé styly. A miluji deskové hry. Každý měsíc pozveme kamarády a hrajeme. Když přijdu domů, snažím se vypnout a nemyslet na práci, ale zároveň je dobré připravit se na další den. Takže zase hledám rovnováhu.

F. F.: Pro mě je důležité mít společenský život. Taky rád poslouchám hudbu a hraju si se svým psem.

Oba jste poměrně brzy v kariéře zakotvili v **Národním divadle moravskoslezském**. Proč právě **Ostrava**?

N. A.: Ano, když vytvoříte tým, máte tady známé, přátele, lidi, kteří vás podporují, je těžké odejít. Společně rosteme a repertoár je pro nás skvělý. Všechno je vyvážené – máme od všeho kousek, modernu i klasický balet. A taky velmi dobré baletní mistry a kouče.

F. F.: Je tu skvělý repertoár, velmi dobří choreografové a inscenace. To je jedna z hlavních věcí, která mě sem přivedla. Mám rád, když pracujeme jako tým, některé dny jsou fajn, některé ne, ale jsme v tom společně.

A nakonec – máte nějaká předsevzetí nebo sny do nového roku?

N. A.: Chtěla bych hlavně zůstat zdravá. Vážít si každého dne, který strávím v divadle. Je tolik tanečníků, kteří hledají práci, a my máme privilegium, že děláme, co nás tak naplňuje. Takže si toho chci být dál vědoma, starat se o své tělo, aby to tak zůstalo co nejdéle.

F. F.: Chtěl bych pokračovat v tom, co dělám teď – pracovat na sobě, zlepšovat se a být sám sebou.

Natalia Adamska . Narodila se v roce 1998 v Bydhošti v severním Polsku. V letech 2009–2014 studovala na Národní baletní škole v Gdaňsku a poté dva a půl roku (2014–2017) na nezávislé taneční škole Tring Park School for the Performing Arts v Londýně. V souboru The Encore Dance Company společnosti Tring Park získala roční příležitost pracovat s širokým spektrem choreografů a rozvíjet své studijní zkušenosti a dovednosti.

Od dubna 2017 nastoupila jako stálý host baletu **NDM**, od prosince 2017 se stala sboristkou s povinností sóla. Její křehký, mladistvý vzhled, technická suverenita a přirozený herecký projev ji předurčují k rolím mladých dívek. Upozornila na sebe především v ženském duetu v inscenaci Rossiniho karty v choreografii Maura Bigonzettiho a v roli Přítelkyně Svanildy v neoklasickém baletu Giorgia Madii Coppélia . Za roli Carmen ve stejnojmenné inscenaci v choreografii Jiřího Pokorného získala Cenu Thálie za sezóny 2020–2022. Oceněn byl její jistý a velmi komplexní výkon, díky kterému dokáže v inscenaci od prvního okamžiku představovat naprosto sebevědomou, přesvědčivou a krásnou postavu moderní dívky plné vášně, lásky a svobody. " Její Carmen je bezpochyby výjimečným zjevením na taneční scéně v uplynulé sezoně ," konstatuje se v závěru baletní poroty. V září 2022 využila příležitost pokračovat v souboru **NDM** jako sólistka.

Francesco Fasano . Narodil se v italském městě Brindisi, kde získal baletní vzdělání v Centro Arte Danza (2008–2014). V letech 2014–2018 studoval baletní školu ve švýcarské Basileji (Ballettschule Theater Basel) pod vedením americké pedagožky a umělecké ředitelky školy paní Amandy Bennett. V době studií měl příležitost spolupracovat s divadlem Ballett Basel za uměleckého vedení britského choreografa Richarda Wherlocka. Tančil několik sólových rolí v baletu Louskáček a v choreografiích světových tvůrců, jako například George Balanchina a Heinze Spoerliho.

Jeho první angažmá v roce 2018 ho přivedlo do německého Státního divadla v Oldenburgu (Oldenburgisches Staatstheater, umělecký ředitel Antoine Jully). Měl příležitost ztvárnit role v choreografiích uměleckého ředitele souboru, ale také významných tvůrců, jako jsou například choreografie Marthy Graham Dark meadow suite nebo A.U.R.A Jacopa Godaniho.

Za svá taneční vystoupení získal několik ocenění, včetně 1. místa v obou kategoriích (klasický a současný tanec) v soutěži Youth America Grand Prix Paris 2017 v Paříži. V roce 2018 se zúčastnil prestižního choreografického projektu Prix de Lausanne s choreografií Grinding the Teeth choreografa Goya Montera; na mezinárodní soutěži Youth America Grand Prix v Lincolnově centru v New Yorku se dostal do výběru 12 nejlepších tanečníků.

V sezóně 2021/2022 nastoupil do souboru baletu **NDM** jako sborista s povinností sóla. Od počátku svého angažmá oslovil ostravské publikum nejen díky svým interpretačním a technickým schopnostem, ale také pro osobitý šarm. Suverénně se prosazuje na poli klasického baletu, stejně jako v jakémkoliv jiném stylu a žánru širokého spektra soudobého tanečního divadla. Diváci ho na jevištích **Národního divadla moravskoslezského** mohli či mohou spatřit například v rolích Rytíře Dancenyho v baletu Nebezpečné známosti v choreografii Krzysztofa Pastora, jako Boba Cratchita/Ďábla v baletu Louskáček – Vánoční koleda nebo v úloze Dona Josého v inscenaci Carmen v choreografii Jiřího Pokorného, za níž byl nominován na Cenu Thálie za sezóny 2020–2022, což je jeho prozatím největší individuální tvůrčí úspěch.

V září 2022 zaujal v souboru baletu **NDM** pozici sólisty.

Zdroje:

<https://www.ndm.cz/cz/osoba/12206-fasano-francesco.html>

URL | <https://www.tanecniaktuality.cz/rozhovory/natalia-adamska-francesco-fasano-obcas-je-nejlepsi-nechat-veci-plynout>

« zpět na začátek